Examen de sfîrşit de an

Nota 5 la „întîlniri internaţionale"

Răsfoisem toată ziua colecţia ziarului „Sportul popular", pregătindu-ne, ca în fiecare prag de an nou, pentru tradiţionalul reportaj retrospectiv. Pe block-notesul nostru se strînseseră încet-încet, sumedenie de fapte, date, cifre referitoare la principalele competiţii internaţionale la care participaseră sportivii romîni în decursul celor 12 luni ale anului. Multe, atît de multe încît treaba devenise extrem de dificilă, acum, cînd urma să selecţionăm, să sistematizăm întregul material. Cu ce să începi? Despre care succes să vorbeşti mai întîi? Cum să alegi, din noianul de însemnări, pe cele mai semnificative?

Cercetam într-una block-notesul, dar, departe de a afla în el răspunsul căutat, aproape că mai rău ne încurcasem, de parcă ne-am fi rătăcit într-un labirint fără de ieşire. Nu ne-am dat totuşi bătuţi şi, cu toată oboseala care începuse să ne cuprindă, am luat treaba încă odată, şi încă odată de la început. Insă cifrele, cărora mai-mai că le imploram ajutorul, păreau că-şi rîd de noi. In faţa ochilor împăienjeniţi, ele se prinseseră într-un dans ameţitor, frîngînd rîndurile însemnărilor cu o horă fantastică, într-un ritm nebunesc. Vrînd-nevrînd, toropeala ne cuprindea din ce în ce mai mult şi, picotind, într-un tîrziu a trebuit să... ne recunoaştem învinşi. Şi am adormit, ducînd cu noi, pe căile visului, întregul conţinut al block-notes-ului...

. . . .

...Ei, dar ce-i asta? Unde ne aflăm? S-ar zice că-i o şcoală. Dar ce ciudată şcoală! Sala de curs seamănă mai de grabă cu un stadion, tribunele ţin loc de pupitre, tabla e verde ca şi gazonul ...duşumelei, iar catedra instalată — ia te uită! — chiar la „masa presei".

Deodată, se aude un fluier prelung de arbitru. Ce să fie? Incepe meciul? Nu: a sunat... clopoţelul! Elevii se reped spre locurile lor şi nu după mult timp apare şi profesorul. Asta-i culmea! Un copil! Un copil care de-abia duce sub braţ ditamai catalogul: o tabelă de marcaj. Ne-a văzut şi se îndreaptă spre noi.

— A! Văd că avem şi oaspeţi la examenul nostru de azi! Fiţi bineveniţi! Imi daţi voie să mă prezint: 1957!

— Cum? Cum aţi spus?

— Da! Sînt chiar 1957, anul cel nou, şi am primit sarcina să conduc examenul la „Competiţii internaţionale". Vă rog să luaţi loc lîngă mine la „masa presei", că doar sînteţi obişnuiţi, şi să începem.

Am mulţumit cum se cuvine şi... ne-am conformat. Elevii stăteau emoţionaţi în bănci, aşteptîndu-şi rîndul la examen. Cu gesturi tacticoase, de o gravitate care contrasta cu figura lui de copil, profesorul a aşezat „catalogul" la locul obişnuit şi, făcînd un semn magic cu mîna, pe tabela de marcaj a apărut cu litere mari numele elevului care urma să fie examinat primul: HANDBALUL. Elev? Nu, o elevă! Şi nu mică ne-a fost surpriza atunci cînd am recunoscut în cea care urma să fie examinată pe căpitana echipei reprezentative de handbal, Elena Jianu.

Ei, ia să vedem, cum s-a pregătit handbalul? Te rog să te gîndeşti bine şi să ne dai un răspuns concis şi cuprinzător.

— Da! Anul acesta, echipa feminină a Republicii Populare Romîne a cucerit titlul de campioană mondială.

— Excelent! E şi scurt, şi... cuprinzător. Dar, nu cumva poţi să dezvolţi subiectul?

— Desigur. Am învins mai întîi, în preliminarii, echipa R. P. Polone, apoi în turneul final am dispus pe rînd de formaţiile Austriei, Franţei şi R. F. Germane. Şi cred că nu o să mă criticaţi pentru citatomanie, dacă îmi voi permite să completez răspunsul cu declaraţia lui Hans Bauman, preşedintele Federaţiei Internaţionale de Handbal: „Echipa romînă a prestat un joc frumos şi în mare viteză. Am avut uneori impresia că pe teren este o echipă de băieţi care a păstrat o graţie feminină. Trebuie să recunosc că am văzut o adevărată echipă de handbal ale cărei jucătoare mînuiesc foarte bine mingea. Cu o asemenea omogenitate tehnică, nu se pot lăuda multe echipe. Sînt foarte fericit că am văzut echipa Romîniei jucînd, echipă despre care auzisem şi pînă acum multe lucruri bune. In prezent, însă, ne-am convins că echipa romînă este foarte bună şi că ea merită pe deplin titlul pe care l-a cucerit" a încheiat Hans Bauman. In sfîrşit, nu voi uita să vă vorbesc şi despre succesele băieţilor noştri, care au obţinut mai multe victorii în întîlniri intercluburi, şi care, chiar acum cîteva zile, în prima lor întîlnire internaţională la handbal de sală, şi-au înscris în palmares o strălucită victorie în faţa selecţionatei Belgradului.

Profesorul nu-şi ascunse satisfacţia.

— Perfect. Ai obţinut nota maximă. Să vină acum...

Şi pe tabela de marcaj se ivi numele altui elev: TENISUL DE MASA. Stupoare! Răspund apelului două eleve, care nu-s altele decît, Angelica Rozeanu şi Ella Zeller.

— Ne-am prezentat la examen, ca şi la masa de joc. Adică, în... dublu. Aşa am reuşit de altfel să cucerim şi la Tokio, în îndepărtata Japonie, titlul de campioane mondiale în această probă şi, tot amîndouă, alcătuind reprezentativa ţării, am adus patriei şi faimoasa cupă „Corbillon", cu care este dotată întrecerea pe naţiuni a echipelor feminine. Astfel, pentru a cincea oară a fost înscris numele ţării noastre pe această cupă. Şi încă nu e totul, pentru că 1956 a însemnat şi anul consacrării echipei noastre masculine, care s-a clasat pe locul III la Tokio. Mari succese a repurtat şi „schimbul" nostru de mîine. Maria Golopenţa a cucerit titlul de campioană europeană neoficială la junioare, precum şi titlurile de campioană internaţională a Franţei şi a Austriei. La campionatele internaţionale de juniori ale Franţei, prin Maria Golopenţa, Mariana Barasch, Gh. Cobîrzan şi Mihai Iscovici, noi am cucerit toate titlurile puse în joc. Asta e în linii mari tot ce aveam de spus.

— Foarte bine. Puteţi trece la loc. Răspunsul a fost pe deplin mulţumitor. Tenisul de masă a luat şi el nota 5!...

Pe tabelă apăru de îndată numele următorului examinat: SPORTURILE NAUTICE. Pe bancă se aflau mai mulţi elevi, canoişti, caiacişti şi schifişti. Care dintre ei toţi se va prezenta în faţa profesorului să răspundă întrebărilor examenului? Iată-l pe Leon Rotman, mai emoţionat parcă decît atunci cînd se află la startul întrecerilor de canoe.

— Voi răspunde eu pentru toţi. La Jocurile Olimpice am izbutit să cucerim locuri fruntaşe în absolut toate probele în care am concurat. Din cele patru probe de canoe, în trei victoria ne-a revenit nouă, de două ori mie şi o dată cuplului Ismailciuc—Dumitru Alexe. Victoriile olimpice sînt o confirmare a succeselor noastre anterioare. Ele vin să se adauge la victoriile obţinute în Finlanda şi în concursul internaţional de la Snagov. Caiaciştii au ocupat la Ballarat locul IV prin cuplul Anastasescu—Todorof. Cît priveşte fetele, nici ele nu ne-au făcut anul acesta de ruşine. In campionatele europene de la Bled, canotoarele şi-au menţinut locul al doilea în Europa, după reprezentantele Uniunii Sovietice, cîştigînd medalii de argint în proba de 8 + 1. In schimb, schifiştii noştri s-au comportat destul de slab şi n-au justificat speranţele puse în ei.

— Buuun. Atunci, nota 5 pentru canoişti, caiacişti şi canotoare, iar pe schifişti... aştept să-i văd la lucru. In funcţie de viitoarele lor comportări, le voi da notă de trecere sau îi voi lăsa... corijenţi! Şi acum să poftească la catedră TIRUL.

— Prezent!

Cel care răspunsese era— aţi ghicit — campionul olimpic Ştefan Petrescu. Cu alură de... elev sîrguincios, Ştefan Petrescu a prezentat succesele trăgătorilor romîni în 1956.

— Am să încep cu... sfîrşitul. Adică, cu Jocurile Olimpice de la Melbourne, unde eu am obţinut medalia de aur în proba de pistol viteză, Gh. Lichiardopol şi-a adjudecat pentru a doua oară medalia de bronz în aceeaşi probă, iar Iosif Sîrbu şi Constantin Antonescu au ocupat şi ei locuri de frunte. Voi sublinia de asemenea victoria lui H. Herşcovici în meciul cu Danemarca, de la Copenhaga, unde l-a întrecut pe celebrul Olle Jensen, ca şi frumosul succes al lui Iosif Sîrbu în concursul internaţional de la Praga.

— Mă bucur pentru victoriile voastre şi vă doresc ca şi la examenul viitor să luaţi tot nota 5 ca acum!

Cînd a fost chemat la catedră BOXUL, răspunsul l-a dat un antrenor, şi anume cel al lotului reprezentativ, Ion Popa.

— Fără falsă modestie, pot spune că boxul romînesc s-a prezentat strălucit la Melbourne. Am fost singura ţară care a reuşit performanţa de a se califica cu toţi boxerii înscrişi în semifinalele competiţiei. Unul dintre ei, Nicolae Linca, a devenit campion olimpic, după ce printre învinşii săi l-a „înscris" şi pe renumitul Nicky Gargano, marea speranţă a boxului britanic. Mircea Dobrescu, profund nedreptăţit de decizie, a trebuit să se mulţumească numai cu medalia de argint, ca şi tînărul Gheorghe Negrea, care participa pentru prima oară la o competiţie de asemenea amploare. In sfîrşit, C. Dumitrescu a cucerit medalia de bronz. Alte succese? Desigur, au mai fost şi altele. De pildă, în cele două meciuri susţinute în ţara noastră, reprezentativa Parisului a fost nevoită să plece steagul tot de atîtea ori.

— Nota 5 şi pentru box!

Pentru ATLETISM s-a prezentat o tînără înaltă şi... blondă. Aţi ghicit desigur că e vorba de Iolanda Balaş. La 14 iulie ea a stabilit la Bucureşti un nou record european şi mondial în proba de săritură în înălţime (1,75 m). La Melbourne, recordul mondial a fost doborît, dar Iolanda a rămas mai departe recordmenă europeană. In anul 1956 atleţii romîni au obţinut succese frumoase. Astfel, Ion Soter şi Ilie Savel au cucerit titlurile de campioni ai Angliei, la înălţime şi 440 yarzi garduri; iar Ilie Savel, de două ori, Sorin Ioan, Ion Wiesenmayer şi ştafeta de 4 X 400 m. au devenit campioni ai celei de a XV-a Balcaniade. In competiţia de mare prestigiu pe care o reprezintă campionatele internaţionale ale R.P. Romîne, C. Grecescu, de două ori şi Ion Wiesenmayer şi-au înscris numele printre cîştigători. In schimb, alţi atleţi au rămas datori cu o serie de rezultate valoroase la mai multe probe.

Şi aşa, unul după altul, sporturile veneau în faţa examinatorului răspunzînd şi obţinînd mai toate note bune...

A venit rîndul VOLEIULUI, care a prezentat cu lux de amănunte (secretarul de redacţie nu ne-ar admite în ruptul capului să redăm tot răspunsul) excepţionala comportare a echipelor reprezentative la campionatele mondiale de la Paris, unde au ocupat fiecare locul al doilea. Intr-un clasament general neoficial, întocmit de o serie de ziare pariziene, ţara noastră ocupa primul loc. SCRIMA a prezentat două medalii de argint: una obţinută de Olga Orban la J. O. iar cealaltă de Maria Vicol la campionatele mondiale de juniori de la Luxemburg. In plus, victoriile repurtate de Ecaterina Orb şi Tănase Mureşanu, doi tineri de mare viitor, la campionatele internaţionale ale R.P.R., aduceau o pledoarie pentru perspectivele deosebite ale acestui sport în ţara noastră. FOTBALUL a fost unul din elevii cei mai... aplaudaţi. Pentru ce? Iată: locul I în turneul F.I.F.A., ocupat de „naţionala" de juniori în seria a II-a, victoria seniorilor obţinută la Belgrad asupra redutabilei formaţii a Iugoslaviei şi turneul echipei C.C.A. în Anglia, care a însemnat o bună propagandă făcută fotbalului romînesc. Fireşte, fotbalul a căpătat şi el o notă bună, dar mai puţin bună decît ar fi putut obţine dacă nu se prezenta slab la unele... extemporale: vezi meciul de la Bucureşti cu echipa Suediei şi întîlnirea Ţ.D.N.A. — Dinamo Bucureşti de la Sofia...

In sfîrşit „raportul" celorlalte sporturi:

GIMNASTICA: remarcabilul succes al echipei feminine la J.O. (medalia de bronz), locurile trei la sol şi patru în clasamentul general olimpic, obţinute de Elena Leuşteanu.

RUGBIUL: o victorie asupra lui Harlequins la Bucureşti şi un turneu soldat cu bune rezultate în Anglia.

CICLISMUL: excelenta comportare a lui Constantin Dumitrescu în „Cursa Păcii" (locul II) şi în „Turul Europei" (în care a cîştigat cu autoritate ultima etapă).

BASCHETUL: victoria asupra Italiei la Veneţia, precum şi cîştigarea „Cupei Eliberării" la Cairo; destul de bine s-au comportat şi fetele, clasate pe locul V la campionatele europene de la Praga.

LUPTELE: medalia de bronz cucerită de Fr. Horvath şi locul IV ocupat de D. Pîrvulescu la J.O., locul trei ocupat de acelaşi Horvath în „Cupa Mondială" de la Istambul. Locul I, ocupat de D. Pîrvulescu în „Cupa Jadran" de la Opatija, ca şi victoriile asupra selecţionatelor Egiptului şi R. Cehoslovace...

. . . .

Trecuse multă vreme de cînd 1957 îşi examina elevii. Deodată, tocmai cînd HOCHEIUL PE GHEAŢĂ căuta să justifice slaba sa activitate internaţională prin absenţa unui patinoar artificial, ciudata şcoală dispăruse ca prin farmec, şi treziţi de-a binelea ne-am găsit din nou în faţa block-notes-ului plin de însemnări şi cifre. In urechi ne răsunau ultimele cuvinte ale „profesorului":

— Intr-adevăr, predecesorul meu, 1956, a avut un an... bun. Chiar excepţional de bun şi în orice caz cel mai bogat în succese internaţionale de pînă acum... Mă voi strădui să-l imit şi... să-l întrec!

Da! Acum puteam începe reportajul nostru retrospectiv...

CONSTANTIN FAUR
MARIUS GODEANU
ROMEO VILARA

Echipele R. Cehoslovace, R.P. Romîne şi Uniunii Sovietice, clasate pe primele trei locuri la Campionatele mondiale de volei desfăşurate în capitala Franţei.

O primire călduroasă li s-a făcut jucătoarelor echipei de handbal la reintoarcerea lor în Capitală, după strălucitul succes obţinut la Campionatele mondiale din R. F. Germană.